

СЕРГЕЙ ЛУКЯНЕНКО

ДРЕБЕН ПАТРУЛ

Част 0 от „Патрулите“

Превод от руски: З. Петков, 2008

chitanka.info

1

ЩЕ СЕ СЛУЧИ

Когато на човека с камерата му развържат очите, той ще види пред себе си хора, които сякаш са избягали от снимките на костюмиран филм.

Рижа девойка в прозрачна бяла рокля, в обувки с висок ток, с проблясваща в косите ѝ диадема — червено злато и зелени, като очите ѝ, камъни. Твърде големи, за да са изумруди, разбира се. Ама просто неприлично големи. Такива изумруди се пазят в музеите и държавните съкровищници. Нали?

Млад мъж в прилепнал черен костюм и черен плащ, със закопчалка във вид на сребърна роза. На кръста на мъжа има шпага — не спортното оръжие на съвременните фехтовчици, а истинска бойна средновековна шпага, тежка и широка, истинско оръжие за убиване. А вие си мислехте, че мускетарската шпага е онази тънка остра пръчица, която размахваше актьора Михаил Боярски в известната екранизация?

Сивокос старик, обгърнат в мантия и опиращ се с две ръце на дървена тояга. От онази рядка порода хора, които с възрастта не надебеляват и не се съсухрят, а остават точно такива, каквито са били в зрелостта си. Очите му са ясни и мъдри, на лицето му — добра усмивка. Прилича на Гандалф от приказката на Толкин, нали?

За всеки случай операторът започва работа. Поне сцената обещава да е интересна — тъмна, законсервирана станция на метрото и трима маскирани в ярък кръг от светлина.

До тях няколко младежи с напълно обичайна външност ще свалят превръзките от очите на двамата фотожурналисти и на доста известния мрежов публицист. На още двама, очевидно — също журналисти, не само ще свалят превръзките, но и ще им развържат ръцете.

— Благодарим ви, че се съгласихте да дойдете в нашето убежище, — тихо ще произнесе старецът.

— Съгласили? — Един от онези, на които развързаха ръцете, ще се разсмее саркастично. — Всъщност нямахме избор!

— Винаги има избор, — ще поклати глава старецът. — Можете да си тръгнете, ще ви изпратят.

Журналистът ще се огледа разтревожено и ще замълчи.

— Ние приличаме на вас, — ще се намеси в разговора мъжът с плаща. — Но ние не сме хора. Ние сме Различни.

— Аз съм върколак, — ще каже девойката с бялата рокля.

— Аз съм маг, — ще каже старецът.

— Аз съм вампир, — ще се усмихне мъжът с плаща, разкривайки остриите си зъби.

Операторът равнодушно ще продължи да снима. Само ако знаехте с колко психопати се среща един оператор на новинарска програма!

— Това да не е рекламна акция на музикална група? — ще попита насмешливо мрежовия публицист. — Или на новата книга на Пелевин?

— По-скоро на Акунин, — с насмешка ще предположи някой от фотографите, а апаратът в ръката му тънко ще изхлипа, запечатвайки поредния кадър. — Фандорин и вампира...

В следващият миг пръстът му ще натисне спусъка на фотоапарата — дали от професионален рефлекс, дали от животински страх — и той ще затрака, записвайки кадър след кадър. Рижата девойка ще се протегне с усмивка — и бялата ѝ рокля ще се разпори по шевове. Ръцете на девойката ще започнат да се удължават, а краката, напротив, да се скъсяват. Гъста рижа козина ще избие над кожата. Очите ще се сближат, носът ще се сплеска.

— Върколак-орангутан, — ще каже старецът, който нарича себе си маг. — Признавам, много рядък случай. По принцип човек се преобразява в хищник. Най-вече — във вълк. В Азия са разпространени върколаци-тигри. В Япония се срещат лисици. Няколко мечки... глигани... има и някои екзотични видове. Но върколак-маймуна е много рядък случай...

Няма да го слушат, но старецът сякаш и не очаква друго. Той ще продължи да си мърмори под носа колко рядък и значителен е този случай, защото, според него, преобразяването в маймуна напълно опровергава теорията на Дарвин за произхода на човека, докато през

това време журналистите ще се скупчат около върколака — неуверени, страхуващи се, но вече надушващи в тежката животинска миризма сладкият дъх на сензацията.

И когато някъде в тъмнината се отвори врата, няма да я чуе никой. Нито журналистите, нито телеоператорът, нито маскираният като Дракула вампир, нито превърналата се в маймуна жена, сваляща от себе си остатъците от дрехите си. И магът няма да забележи. И младите хора, които съпровождаха журналистите и които очевидно трябваше да служат за охрана, ще реагират твърде късно.

В кръгът от светлина ще пристъпи момче на десет години, полуголо — само по мръсни бели шорти, издраскано — сякаш се е промъквало през тесен проход, въоръжено — с малък, но очевидно истински автомат в ръка. Към него ще успеят да се обърнат всички — момчето сякаш изчаква този момент. Известният мрежов публицист дори ще отбележи:

— В това има някакъв извратен фройдизъм...

Момчето ще кимне, вдигайки автомата, и ще каже с тънък, още не мутирал глас:

— Напълно съм съгласен с вас!

И едва тогава ще започне да стреля.

2

Е

Казват, че французите обичат думата „малък“. Дори най-знаменитата им книга е „Петит принс“^[1], а в ресторантите най-скъпите им блюда са някакви „петит“ или „миньон“. Сигурно смятат, че хубавото не може да е много.

А у нас в Русия е съвсем различно. Малък — това пак е добре, звучи някак снизходително. Демек, не се пъхай тук: още си малък, като пораснеш...

Далеч по-лоша е думата „дребен“. Малкият може да порасне. Дори лилипутите се наричат по между си малки; иска им се да вярват, че техният ръст не е окончателен. А дребният — какъвто е бил, такъв и ще остане. Дори и да не е лилипут, а да е само малко под средния ръст. А може и да не е „под“, нали има случаи, когато някой е растял недостатъчно, а после изведнъж се е източил!

А и толкова ли е важен ръстът? Наполеон е бил нисък. Путин също не е висок. Актьорът Дани де Вито е дребосък, е, и какво? Ако се замислиш, почти всички велики хора са били ниски. Само Петър Първи...

— Заспа ли, Дребен?

Това е Надя, с нея седим заедно на занятията. Не се обиждам, защото всъщност тя е най-малката в групата. И по възраст — тя е само на седем години. И по ръст — по-ниска е от мен с цяла глава. Но след като всички ме наричат Дребен, и тя прави така.

— Тхъ, — отговарям тихо аз. — Познавам тази тема.

— И аз.

Не споря, макар че Сивият молебен е сложно заклинание и не го учат на седемгодишна възраст. Надя, макар и малка, е много силна вълшебница. Много-много силна. Голям късмет е, че е Светла.

— Пригответи се, — казва Надя.

— За какво?

— Сега ще дойде татко.

— Моят татко? — учудвам се аз. — Моят татко работи на строеж. Той е електротехник. Не знае за Различните, не вярва във вълшебства и дори не подозира, че уча в училището за магове към Нощния Патрул.

— Моят! Ще дойде и ще те вземе със себе си.

Поглеждам към Дмитрий Едуардович, който днес ни води занятията. Той е Различен трето ниво, което е доста високо. И чух, че именно предвиждането е най-силната му страна. Но сега Дмитрий Едуардович явно не подозира нищо.

И нищо чудно. Слабият маг няма да почувства силния... е, освен ако специално не започне да се вглежда в бъдещето.

Вратата се отваря, но не влиза Антон Городецки. Влиза Олга.

— Клас, стани. — Дмитрий Едуардович вежливо накланя глава.
— Голяма чест е за нас, Велика!

Поглеждам към Надя и не мога да се стърпя:

— Твоят татко изглежда някак странно днес! — прошепвам аз.

— Може да се е маскирал като нея! — не се предава Надя. Но по очите ѝ личи, че вече е признала грешката си.

Предвиждането е най-сложното нещо в магията. Никой маг не знае точно какво ще се случи. Той може само да предположи какво може да се случи — и с каква вероятност. Колкото по-силен е магът, толкова по-точно ще изчисли вариантите.

Най-вероятно таткото на Надя наистина е могъл да дойде. А на нея много ѝ се е искало да го види. И затова е повярвала в онази вероятност, която повече ѝ се е харесвала...

Всичко това минава през главата ми в онези секунди, през които Олга усмихнато шепне нещо на учителя, после оглежда класа... Изглежда, че наистина е дошла за някого, но още е решила за кого.

В нашият клас сме шестима. Най-възрастният е Лев, той е на четирийсет и е инженер. Е, тоест, някога е бил инженер. Казват, че от него ще стане боен маг. Той е добър чичко и дори когато ме нарича Дребен, това не звучи обидно. Просто децата му са мои връстници, а той ги нарича или дребни, или хаймани.

После е Фирюза. Тя е тиха и се бои от всичко. Тя е на трийсет, пристигнала е от Таджикистан с мъжа си и е работила по строежите. А вкъщи, при мъжа ѝ, останала още една жена, по-млада и по-красива...

Накратко, получила се някаква противна история, заради която Фирюза се опитала да се отрови. Провървяло ѝ е, че дежурният лекар в болницата е бил Светъл и че е почувствал в умиращата жена способности на Различен. Той няма право да спасява с магия обикновените хора. А Фирюза, след като тя е Различна — може. И я спасил, макар че тя все пак ходи с такива очи, сякаш вече е умряла.

Стас и Сашка — те сигурно са двайсетгодишни. Те са приятели; много шумни момчета. Дмитрий Едуардович веднъж каза за тях: „Новото поколение Светли понякога е много трудно да се различи от старото поколение Тъмни...“. Виж, те ме наричат Дребен така, че звучи обидно.

Макар че Стас веднъж обясни, че това не е насмешка, а необходим етап от инициацията на подрастващите в суровия, почти военен колектив...

— Ти ли си Витя Мелков? — пита Олга, гледайки към мен.

— Да.

Изобщо не ме е страх. Разбира се, при нас много рядко идват Велики. Но Олга е симпатична лелка. Жалко, че е толкова стара. Някой ми беше казал, че е на триста години, а друг — че е още по-стара.

— Трябва да поговорим за нещо, Витя. — Олга ме гледа някак твърде оценяващо. — Дмитрий Едуардович е готов да те освободи от занятия. Съгласен ли си?

Не, разбира се, че това не е училище. Не е скучно като ботаниката или геометрията. Но кой нормален човек няма да поиска да се отърве от занятията?

— Разбира се!

— Лельо Оля, а защо не аз... — внезапно изпищява Надя. Все пак тя наистина е още съвсем малка!

„Леля Оля“ уж не престава да се усмихва, но я гледа така, че Надя млъква.

— Леля Оля идва у вас на гости да пие чай. Тук няма никаква леля Оля.

Така че аз излизам от класа като победител. Надя гледа след мен със завист, а Стас и Сашка — с учудване. Лев ми намига. Само Фирюза продължава да гледа в нищото.

Учебните занятия се провеждат на първия етаж. Тук дори понякога пускат хора. На втория етаж можем да се качим, и там няма

нищо секретно. Само в компютърния център и в архива не дават да се влиза без разрешение. А на третия етаж учениците нямат право да се качват.

— Бил ли си тук? — пита Олга. Тя само кимна на охраната — никой не понечи да ни проверява.

— Не, — казвам аз.

На третия етаж е красиво и интересно. По целия коридор има окачени стари агитационни плакати, покрити със стъкло. На единия — двама млади Светли магове си говорят безгрижно на улицата. В краката им се търка бяла котка със зловни зелени очи. Надписът на плаката гласи: „Дрънкалото е находка за шпионина! Черната твар може да се крие в бяла кожа!“. На другият — симпатична вълшебница, приличаща на Олга, и Светъл маг стоят до граничен стълб с надпис „СССР“. От другата страна на границата им се зъбят кльошав вампир, дебел вълк-върколак, а някакъв мъж в смокинг размахва купа с гадна черна течност. Надписът на плаката съобщава: „Нашият Граничен Патрул отблъсква тъмните сили“^[2]. Висят и няколко пожълтели броя от стар вестник със заглавие „За прогресивната магия!“, но нямам време да ги разгледам, защото продължаваме по коридора, все по-навътре. Изглежда — към най-големия началник. Чувал съм, че кабинетът на Борис Игнatieвич, директора на нашия Патрул, е в дъното на коридора. Супер! Ще има какво да разказвам!

Ние наистина стигаме до вратата с надпис „Директор“. До прозореца, облеган на перваза, стои таткото на Надя и говори по мобилния. Когато се приближаваме, той подхвърля към нас:

— Оля, аз ей сега...

— Вече го доведох, Антоне.

Аха. Значи Надя не е сгрешила, наистина е трябвало да дойде баща ѝ.

— Здравей, Витя, — Антон ме поглежда и някак много бързо извърща очи. — Извадихме те от занятия, защото...

— Имате задание за мен.

— Предвиди ли го? — поинтересува се Олга.

— Не, просто се досетих, — честно отвърщам аз. — Иначе защо ще ме викат при директора? За лош успех ли?

Стоя на масата, сякаш съм момченце, което ще декламира стихове на възрастните. Дори само от това можеш да се изчервиш.

На всичко отгоре — само по шорти!

А мен замислено ме гледат Антон, Олга и Борис Игнatieвич.

— Не, все пак е твърде едър, — каза Борис Игнatieвич. — На колко години си, Витя?

— На четиринайсет, — казвам аз. Не се стъписвам от директора. Че кой се стъписва от картинка в учебника или от статуя в музея? Та Хесер си е жива история?

— Кхм, — прокашля се Борис Игнatieвич. — Да, ти си... ъ-ъ-ъ...

— Дребен, — подказвам аз. — Водиха ме на доктор. Уж всичко ми е наред. Просто ще бъда по-нисък. — И неизвестно защо добавям: — Като Наполеон.

Борис Игнatieвич поклаща глава.

— Не бива като Наполеон. Нещастен човек беше той...

— Но затова пък — толкова галантен, — мърмори Олга. — Витя, вдигни ръце...

Аз послушно изпълнявам. Олга още веднъж измерва раменете ми със сантиметър.

— За малко. Ти си слабичко момче, но...

— Да го направим по-просто. — Антон се приближава до прозореца и взима лежащия на пода пластмасов обръч. Връща се, вдига го над главата ми. Аз чакам — това вече го правиха.

Ох, не!

Антон измърморва нещо — и обръчът в ръцете му изтънява, стича се надолу, затваряйки ме в тънка полупрозрачна тръба. Усещането не е от приятните, почти не мога да се движа.

— Борис Игнatieвич, помогнете...

Хващат тръбата от двете страни и я поставят на пода. Аз разпервам лакти и колене, за да се удържа.

— Витя, ще можеш ли да изпълиш?

Аз мълчаливо пълзя по тръбата. Не е кой знае колко трудно...

— Не-не, експериментът не е чист, — отбелязва Олга. — Всъщност тръбата върви под лек наклон.

Антон вдига тръбата от своята страна. Да пълзиш нагоре е по-трудно, но ако се подпреш с гърба... а после плътно притиснеш длани към стените...

— Трябва да облечем момчето в тениска с грапава тъкан, — предлага Олга. — О, не! По-добре да му зашием ивици от шкурка! И още — ръкавици и цвички. Или маратонки? Има едни такива модерни маратонки, специално за каране на скейтборд...

— Не, не ми харесва, — мрачно казва Борис Игнatieвич. — Твърде е опасно, за да изпращаме там дете.

— Ама нямаме по-дребни сътрудници! — с искрено съжаление казва Антон. — Проверих — всички лилипути, които са станали Различни, първо са подавали молба за увеличаване на ръста. Ако искате, намалете мен с магия!

— Не може, ще усетят, — рязко отвръща Олга.

Най-накрая изпълзявам. Антон протяга ръка и ми помага да стана. Зад гърба ми тръбата отново се превръща в обръч.

— Аз съм дребен, но не съм малък, — заявявам аз. — Колко трябва да се пропълзи?

Олга и Борис Игнatieвич се споглеждат.

— Хесер, той ще се справи, — казва Олга. — Упорито момче е, веднага го разбрах.

Антон се разхожда из кабинета и разказва:

— Тази ситуация се среща доста често, Витя. Понякога Светлите искат да се разкрият на хората. Понякога — Тъмните. Причините са най-различни... но ние не можем да допуснем това. В никакъв случай. Разбираш ли защо?

— Учили сме го, — отвръщам аз. — Паника. „Лов на вещици“. Обикновените хора ще развият комплекс за непълноценност. Твърде много причини.

Аз говоря, но не откъсвам поглед от автомата, който Олга чисти. Движенията на ръцете ѝ са точни, предпазливи. Автоматът е много красив. Това е „калуна“^[3]. Оръжие на специалните части, със специални патрони. Дребни.

Олга казва тихо:

— Патроните са особени. Омагьосани. Това трябва да свърши работа... ако нещо тръгне не както трябва. Но ще минем и без стрелба... надявам се... Можеш ли да стреляш?

Аз свивам рамене.

— Стрелял съм малко в стрелбището. И с играчки.

— Играчките не се броят... — изсумтява Олга. — Ех, не можем да ти наложим заклинание... ще усетят...

— Те са десетима, — обяснява Антон. — Тъмни Различни. Не знам защо са решили да разкажат за нас на хората... но информаторът ни е убеден, че решението е взето. След шест часа те ще се срещнат на законсервирана станция на метрото с група хора: журналисти, фотографи, репортери. Ще покажат неща, които ще убедят всеки скептик...

— Ако знаете времето и мястото, — казвам аз, — тогава там трябва да отидат най-силните. Хесер, вие, и още някой... Не, не ме е страх, но нали Хесер би се справил?

— Ще се справи, разбира се, — кима Антон. — Само че докато престъплението не е извършено, той няма основания да спира Тъмните. А когато го извършат... не е сигурно, че ще успеем да ги задържим. Хесер, разбира се, е способен да се маскира така, че никой да не го усети...

— Но освен магическия усет, те имат електронни системи за охрана, — добавя Олга.

— Ако отидем през долните слоеве на Сумрака, това ще предизвика изменения в силата и те ще усетят опасността. Ако минем през реалния свят — ще сработи сигнализацията. — Антон разперва ръце. — И единственият вариант, който открихме, е вентилационната шахта. Метална тръба, която върви между основната, функционираща станция на метрото и законсервираната, която е наблизо. Много малък човек може да стигне по тръбата до стаята на дежурния по станция. Оттам — да излезе на платформата. И, заплашвайки ги с оръжие, да задържи всички — и хора, и Различни.

— Имаш добра способност за защита, — съобщава Олга. — Не можем да ти наложим заклинания — ще започнеш да „излъчваш“ и всеки опитен Тъмен ще почувства приближаването ти. Но ти ще издържиш и сам. Минута. Буквално една минута.

— В краен случай — стреляй, — инструктира ме Антон. — Не по хората, разбира се. По Тъмните. Стреляй в краката — така няма да ги убиеш, но ще ги задържиш.

— Всичко е пресметнато по минути, — уточнява Олга. — Ще потренираме още на макета, но ти трябва да пропълзиш по тръбата за

девет минути. Веднага щом доведат журналистите при Тъмните, ти ще тръгнеш. Девет минути — това е напълно реално.

— Ще имаме ли връзка?

— Не. Ще сме близо до станцията — и ще я атакуваме точно след десет минути. До тогава ти трябва вече да държиш всички под прицел. След минута ще дойдем на помощ.

— Само не започвай да стреляш без нужда, — усмихва се Антон.

— Няма. Ама какви ги говорите! Чак е обидно...

— Умно момче. — Олга ме целува по темето. От нея се носи мирис на парфюм — сладък, горещ. — Това е всичко, напред към тренажора!

Аз въздишам и се отправям към тръбата. Тя е къса — само два метра. Но това е само отвън. Ако си вътре в нея, е далеч по-дълга...

— Сигурен ли си, че нямаш нужда от маратонки? — интересува се Олга.

— По-добре да съм по шорти и бос, — отвръщам аз. — Така е по-удобно, честна дума!

Когато вече съм в тръбата, чувам гласът на Антон:

— Искаш ли да се обадя на родителите ти? Или, още по-добре, да отида при тях?

— Няма нужда, — гледайки към далечния кръг светлина пред мен, отвръщам аз. — Татко ще се прибере късно, защото предават строежа. А мама днес е нощна смяна.

---

[1] „Малкият принц“ Бел.прев. ↑

[2] В оригинала текстът е римуван. Бел.прев. ↑

[3] Вечнозелено храстче с височина до 1 м. Използва се в билкарството — има противовъзпалителен ефект. Бел.прев. ↑

3

БИЛО Е

— Казах им, че си електротехник, — признах аз.

— Електротехник? — баща ми не се засмя веднага. Известно време обмисляше думите ми, след което се усмихна. — Защо?

— Ами... след като се наричат Светли... Светлина, електричество — съзвучно е някак... подсъзнателно настройва на доверие.

— Разумно, — кима баща ми. — Наивно, но може и да проработи. Все пак и те са хора. Дори и различни.

— Значи ми вярваш, татко? — директно попитах аз.

— Да.

Разхождахме се в парка. Всъщност аз не обичам да се разхождам просто така, безцелно. По-добре с приятели. Но разговорът беше твърде сериозен.

— Защо? — не се отказвах аз. — Ако разсъждаваме разумно, то аз си фантазирам като малко дете. Към мен на улицата се е приближил човек и е заявил, че той е вълшебник, че аз също съм бъдещ вълшебник, и сега заедно ще влезем в Сумрака...

— Извинявай, но преди да ти отговоря, и аз ще те попитам нещо. Каква беше първата ти мисъл?

— Извратен маниак, разбира се. „Момче, ще те отведе в Сумрака...“ Пфу.

— Защо продължи разговора?

— Мястото беше напълно безопасно. До метрото, имаше много хора. Някакви младежи стояха, пиеха бира, бяха около двайсетина души и много им се искаше да се сбият с някой. Трябва да си самоубиец, за да отвличаш дете на такова място. Аз стоях така, че да не може да ме сграбчи и във всеки миг можех да повикам за помощ.

— Разумно. — Баща ми примижа и погледна към оградата на парка, зад която плавно се придвижваше черна „Волга“. Шофьорът на

татко е страхотен, автомобилът се движеше с нашата скорост, като залепен. — Добре, Виктор. Доволен съм от теб.

— Благодаря, татко.

— Вярвам на думите ти, защото ние знаем за съществуването на Различните.

В мен нещо трепна. Истина е! Всичко това е истина!

— И ние, и американците, и другите големи служби имат свои хора... е, или Различни, в така наречените Патрули. Понякога се случва така, че Различните вербуват наши сътрудници... и обикновено те предават доклади за случилото се. Така че ние знаем, отдавна знаем за съществуването на паралелния клон на човечеството: магове, върколаци, вампири. Но никога не съм мислил, че собственият ми син... — Баща ми замълча.

— Татко, ще направя всичко както трябва.

— Нищо не трябва, — отказа ми той. — Ще ходиш... в *тяхния* Хогуъртс... ще се учиш на магия и чародейство.

Когато баща ми започне да изкривява думите и да казва „*тяхния*“, или нарочно неправилно да поставя ударението — това означава, че е сериозно развълнуван. Аз знам това. И той знае, че аз знам. Пести се време и няма нужда от излишни приказки.

— Но ако трябва да се разбере нещо...

— Виктор, информацията никога не е излишна. Но основната задача на нашите хора в Патрулите е... Предположи?

Аз помислих и казах:

— Нещо много странно. Не е да навредят на Различните... не е да узнаят тайните им... Патрулите сякаш са техните специални служби, които пазят хората от Различните...

— Много разумно, — каза татко. И по гласа му разбрах, че се гордее с мен.

— Ако нашите светове се докоснат — това ще бъде вредно за всички, — продължих аз. — И за Различните... а сигурно и за нас. Мисля, че нашите се занимават със същото, с което и Патрулите. Възпрепятстват разгласяването на тази информация.

— Разумно, — съгласи се татко. — Да, Виктор. Точно така е. Това е нашият малък, човешки патрул. Има Патрули при Различните... Макар че, ако трябва да съм честен, бих ги нарекъл две отделения на един Патрул. А съществува и наш Патрул.

— Дребен, — мрачно се пошегувах аз.

— Стига си мрънкал, — нареди татко. — Младостта е недостатък, който се лекува от времето. А това, че изглеждаш малко инфантилно, — той никога не се е старал да смекчава изразите си, — е огромен плюс. За хората с нашата професия. Внушава доверие и кара хората да те подценяват. Продължавай да се държиш като малко дете.

— Смешно е. — Аз разперих ръце. — Уж успях да ги излъжа. Разбрах тайните им. А излиза, че ще правя същото като тях!

— О, не. — Татко поклати глава. — Не, Витя. Ти ще правиш онова, което те не могат да направят — заради своята природа.

Той седна на една пейка, извади табакера, в която имаше две цигари. Замислено ги огледа, сякаш избираше, макар че цигарите бяха напълно еднакви. Извади една и я запали. Закашля се.

— Татко, та аз мога да те излекувам! — казах аз.

— Няма да откажа. — Баща ми дръпна жадно от цигарата. — Но ти не бързай. Имаш още три-четири години за обучение... — Той протегна ръка и разроши косата ми: — Дребен патрул...

Не се обидих.

БИЛО Е — Е — ЩЕ СЕ СЛУЧИ

Антон Городецки излезе в коридора, отвори третия прозорец, броено от кабинета на Хесер (всички знаеха, че датчикът му не работи), показва се навън до кръста, взе от малкия перваз между прозорците пакет цигари и запалка. Запали си цигара и върна общата собственост на мястото ѝ. Върху кутията се усещаше слабо заклинание, което я пазеше от вятър, гонеше пернатите и отклоняваше дъждовните капки.

Преди половин година Хесер забрани пушенето в сградата на Патрула. Отношението на сътрудниците към това решение оставаше нееднозначно.

Антон успя да си дръпне само два пъти, когато до него на прозореца се показва Хесер. Мълчаливо взе цигарата, погледна филтъра и се намръщи:

— Наплюнчил си я! — и се зае да я допуши сам.

Антон си взе втора цигара.

— Да, — проследи Хесер действията му. — Ясно. Дисциплината е на висота.

— Онази част от организма ми, която пуши, е извън пределите на сградата.

Хесер помисли и кимна.

— Да, има нещо вярно.

Известно време пушиха мълчаливо.

— Защо?

— Това хлапе се кани да иде сам срещу...

— Това хлапе е почти на петнайсет! — каза Хесер. — Само че непрекъснато повтаря, че е на четиринайсет! А се държи като десетгодишен. Отнасяй се към него по-... реалистично. Не толкова съзливо. Той не е връстник на дъщеря ти! Той вече не е дете.

— Е, да, на неговата възраст Гайдар вече е командвал полк, — съгласява се Антон. — Но работата не е в годините. Да беше на двайсет или на трийсет — пак щеше да е като хлапе в сравнение с теб. И даже в сравнение с мен! Той няма...

— Опитът няма значение.

— Готовността му за такова...

— Готовност има. — Хесер хвърля угарката долу. Антон тъкмо се кани да изкаже ехидна забележка, когато вижда — угарката полетява по дъга над тротоара и пада в кошчето за боклук.

— Но той е човек! Няма значение, че баща му е в секретните служби, няма значение, че и момчето смята да постъпи там...

— Точно защото е човек — нека свърши своята, човешката част от работата! Тази, която ние просто не можем да свършим. Да спрем своите психопати — да, това може. А техните? Човешките? Ти сам разбираш: онези, които ще дойдат, не са случайни хора! Това са онези, които копаят ямата под нас. Те са скептици. Те никога не са признавали, че вярват. Но това са онези, които ще повярват... и които ще започнат непоправимото. Война между хората и Различните. Изхождайки от най-благи намерения, но те просто ще ни погубят. И именно защото са с добри намерения, ние не можем да ги спрем! Не можем! Трябва ни инфантилно момче с автомат и пълнител с омагьосани патрони. Инфантилно и добро момче, което си има свой Патрул. Свой малък Патрул...

И тогава Антон Городецки ще погледне в очите своя началник, онзи, който някога го инициира — точно така, както преди половин

година Антон разбра, че вървящият насреща му — дали беше дете или юноша? — е Различен — и ще каже:

— Хесер... Ние знаем какво е било. Ние виждаме какво е сега. И разбираме какво ще се случи. Момчето ще кимне, вдигайки автомата, и ще каже с тънък, още не мутирал глас: „Напълно съм съгласен с вас!“. След което ще започне да стреля. Той ще пропълзи тръбата не за девет минути, а за седем. Нарочно, за да не успеем да арестуваме никого. За да зачисти изцяло ситуацията. Той ще застреля всички. И сам ще загине от ответните заклинания. Няма значение, че той е готов за това — ние ще го изпратим да загине!

Хесер ще се намръщи и ще отговори:

— Да, Антоне. Но ние нямаме избор. А ако се вгледаш повнимателно, животът и без това е само малък патрул между раждането и смъртта. Дори и да живееш много, много дълго — няма значение, това пак е много малък патрул...

Преди да се прибере в коридора, той все пак ще се поколебае, ще спре и ще заяви:

— Освен това... Ти прекрасно знаеш, че съществува единствено миналото. Бъдеще няма. Вероятностите могат да се пресмятат до определен предел. Да, ако подкреплението се появи след десет минути, момчето загива. Но виж, ако нарушат заповедите и се появят след девет минути — той вече има шанс. Но, разбира се, тогава възникват въпроси. Какво да правим с групата разсекретени Тъмни? Какви компенсации ще поиска Дневния Патрул, ако просто ги унищожим? Ще успеем ли да изтрием паметта на хората... и ако не — какви ще са последствията от техните знания? И какво да правим с момчето, което едновременно работи за нас и за човешките специални служби? Твърде много въпроси, Антоне. Твърде много. Но варианти — варианти има винаги.

Хесер отдавна ще се е прибрал в кабинета си, а Антон все още ще стърчи през прозореца, мачкайки изгасналата си цигара. Той има още почти два часа, за да вземе решение. За това време може да изпуши десет цигари. А може и цяла кутия. А може и да откаже цигарите — за да може по-лесно да бяга по тъмните ехтящи коридори на законсервираната станция на московското метро.

Варианти, както е известно, има винаги.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.